

sikker paa, til hvem disse Ord sigtede; og han havde for Tiden selv en noget belastet Samvittighed med Hensyn til det berørte Punkt.

„Jeg haaber“ — vedblev Provsten strengt — „at De, Hr. Johansen, alvorligt optugter Skolebørnene i Pligtens Bud. Det er i vore Dage, da Tøjlesløsheden prækkes som Lære paa alle Torve, mere nødvendigt end nogen Sinde. Se ikke gennem Fingre! Troldene skal tæmmes!“

„Jeg troer at turde sige Deres Højærværdighed, at jeg i den Henseende har bestræbt mig efter yderste Evne. Jeg har netop bestandig omhyggeligt søgt at skærpe Børnenes Pligtsfølelse. Men—n . . . hm! . . . det er jo det gode Eksempel, det fornemmelig her kommer an paa. Det slette Eksempels Magt er destoværre netop paa dette Punkt saa overordentlig stor.“

„Ja vist — naturligvis!“ svarede Provsten med let Overraskelse og betragtede Hr. Johansen nøjere. „Men hvad tænker De nærmest paa her? Sigter De nogen bestemt for at være det slette Eksempel i Menigheden?“

„Gud bevares, Deres Højærværdighed . . . det var ikke min Mening at anklage nogen enkelt. Jeg mente blot saadan ganske i Almindelighed —“

„Snak! Behold Omsvøbene for Dem selv —